

[Thomsen.]

man, men fuldkomment i sin Orden at true stræbsomme, kriseramte Hjem med Kongens Foged.

Endnu et Citat, der er værd at bemærke. Paa Sp. 179 siger den tidligere Forsvarsminister, det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, henvendt til Venstre, at vi „gør klogt i at forstaa, at der er et Flertal i Danmark, der ønsker at raade“. Kan Ønsket om Fagforeningsdiktatur udtrykkes mere præcist, end det sker her?

Paa Sp. 126 ser man, hvordan selve Statsministeren mener at have Raad til at haane Landbruget, fordi Landbrugerne ikke evner at spise deres egne Produkter. I Regelen er det ellers Ødselhed, man beskyldes for fra den Side. Maaske det er Glæden over den store Sejr, der blev vundet i Norge, der giver sig Udslag paa den Maade. Men slige Udtalelser er betegnende for den Forstaaelse, Regeringen har af Landbrugskrisen; og de Forslag, man har at byde paa til Imødegaelse, ja, de er jo ogsaa i høj Grad derefter, selv om Statsministeren i sin Tale forleden mente, at de var Udtryk for Rundhaandethed. Tænk engang, Rundhaandethed! Nej, det modsatte er saa afgjort Tilfældet. For at naa til Rentabilitet har Landbruget Krav paa, ikke nogle Millioner, som der er Tale om nu, men om nogle Hundrede Millioner — Landboforeningerne og Husmandsforeningerne sagde i Fjor Foraar 300 Millioner. Hvordan kan man saa nu være tilfreds med disse Forslag, der kommer fra Landbokommissionen?

Det er sagt, at de egentlige Kriseforhandlinger er forlagt til Axelborg. Mon ikke det er for stor en Ære at tillægge disse Forhandlinger, saa længe de indskrænker sig til at forringe eller at opvulde aargamle Krav fra Landbrugernes Sammenslutning! Man fortæller, at Jens Holdgaard under disse Forhandlinger staaer i stadig Rapport med Regeringen. Hvis det er Tilfældet, hvad meget for øvrigt tyder paa, saa er det rent Teater, udelukkende sat i Værk for at støtte Regeringens taktiske Manøvrer. Komadiespil er og bliver det, naar partipolitiske Direktiver og ikke saglige Hensyn er det afgørende. De Smuler, man har at byde paa, serveres saa snedigt, at Almisserpræget er fremherskende, og alene af den Grund siger det store Tal af Landmænd, alle, som ikke uden videre ønsker at kysse den Haand, der slaar, nej Tak til at spise Levninger fra det Bord, som de har dækket til saa stor Fuldkommenhed.

Paa Forhaand kan det fastslaas, at det endnu langtfra er gaaet op for Regeringen og Flertallet i dette høje Ting; at Nationens Indtægter er blevet mere end halveret i Løbet af faa Aar, og at der alene derfor selvfølgelig ikke kan blive saa meget til den enkelte. Skulde Fordelingen forholdsvis være som i det sidste egentlige Ligevægtsaar, 1929, maa der ske et af to: enten maa der finde en gennemgribende Omregulering Sted, saaledes at alle, og specielt da de store Indtægter, faar mindre, eller ogsaa maa den Valuta, der tilgaar Landet, deles i flere Møntenheder. En Kombination af disse to Former er selvfølgelig ogsaa en Udvej. Det er vel det, man i nogen Grad efter fattig Evne forsøger paa, men afgjort til Dato uden Held. At flytte fra den ene Lomme over i den anden hos den Part, man i Forvejen næsten har tømt Lommerne paa, ja, det hjælper afgjort ikke.

Stort set drejer Krisens Problem sig om Fordelingen, og navnlig om Landbruget skal have en rimelig Part af Nationens samlede Fortjeneste. Afgjort indlysende er det — Beviserne er lige for Haanden —, at man gennem handels- og valutapolitiske Foranstaltninger økonomisk kan afskære Landbruget fra al Fortjeneste, ligesom man selvfølgelig ogsaa ad disse Veje, og netop ad disse Veje, kan bringe Fordelingen i Orden. Det hele er og bliver et Spørgsmaal om Vilje. En Forudsætning for, at Hentstandslovgivningen kan opføre, maa være, at Landmændene faar Arbejdsvilkaar, saa de kan betale enhver sit. En lille Forbedring er ikke nok, fuld Rentabilitet og intet mindre er en afgjort Nødvendighed, hvis ikke Landmænd i Tusindtal skal jages fra Hjem og Bedrift. Bristepunktet er naaet, og det, der skal gøres, maa gøres fuldt ud. Der er god Anledning til at spørge, specielt den højtærede Landbrugsminister: Hvordan kan det i Grunden være, at der vises Landbruget her i Danmark saa uendelig ringe Hensyn i Sammenligning med, hvad Tilfældet er i andre Lande?

Det ærede Medlem Hr. Christiani nævnte forleden Tal, som taler deres tydelige Sprog. Man glemmer sikkert, at den forholdsvis høje Levestandard her i Danmark fortrinsvis skyldes en flittig og nøjsom Landbostand, der ikke helt uden Grund er betegnet som Verdens dygtigste. Til Sammenligning tjener, at vort Naboland Sverige, saa snart Krisen var mærkbar, sørgede for, at Landbruget fik taalelige Kaar med Priser, der ligger mellem 50 og 100 pCt. over dem, man vil være bekendt at byde de danske